

hij naar ieders meening een poltron en mislukt luchtreiziger blijft. Dit gegeven is met groote handigheid uitgewerkt, en laat, wat voordracht en vertelling betreft, niets te wenschen over. De schaduwzijde van deze en dergelijke vertellingen is evenwel altijd, dat het kader te klein is. Er zijn te veel feiten opeengehoopt in een eng bestek, de meeste personen leven alleen maar het leven van een marionet in eene poppenkast. Des te meer jammer voor de interessante aëronaute, madame Beaupré — en haar kloeken zoon Jean.

Ditzelfde bezwaar schijnt ook eenigszins te drukken op eene schets: *Op den Amstel* — wederom eene geschiedenis van zeilen en roeien. Het tooneel wordt door den auteur geplaatst onder de betimmerde boog van de Hooge Sluis, bekend weleer onder den naam van „Amstel-Jagthaven.” Van daar uit gaat het zeilscheepje van den oud-kapitein Beerman, met zijne mooie kleindochter Julia, en zijn neef, den jongen advocaat, Henderik Vast, tochtjes doen, den Amstel op tot aan het „Kalfje.” Als nu Amsterdam's Gemeenteraad besluit de Hooge Sluis te verlagen en te verbreden in het belang van den tram, ontstaat groote verontwaardiging onder zeilers-dilettanten als Beerman en zijne vrienden — en wordt de advocaat Vast aangewezen om de belangen van „Amstel-Jagthaven” in rechten te handhaven. Deze heeft om de hand van Julia gevraagd — en wordt aan de praat gehouden als advocaat van de bedreigde „Amstel-Jagthaven.” De advocaat, die weet, dat er aan de zaak niets te doen is, blijft laveeren op hoop van Julia — en wordt na drie lange zomers om hare hand te hebben gezeild, eindelijk haar man. Hier en daar zijn aardige trekken aangebracht, maar het geheel blijft beneden de verwachting. Het vertelseltje schijnt eene anecdote, de menschen, die even optreden, gaan als schimmen voorbij.

Eenigszins beter komen een paar boerenfiguren uit in *Ooidorpsch bruigoms-aas*. Het onderwerp is de wanhopige smakeeloosheid van een rijk geworden boer, rijk geworden door het gedurig stijgen in waarde der landerijen. Een dergelijk parvenu, Sijfert Weg, omringt zich met de kinderachtigste weelde, laat zijne dochter Fransch leeren, en hangt voor de spiegelruiten van den nieuw aangebouwd voorgevel der boerderij helderroode overgordijnen, zoo rood, dat men ze bij het binnenkomen „meende te hooren.” Deze brooddronken boer geeft een diner aan een jong notaris, om hem zijne welbeschaafde dochter Alida voor te stellen, op hoop van een huwelijk. Alida Weg te Alkmaar door de burgermeisjes *mademoiselle Chemin* genoemd, is een allerakeligst leelijk nest, dat aan tafel tot den notaris zegt: „Mes parents sont stupides!” hem in zijn been knijpt, en er bijvoegt: „Pas dire, pas dire!” Dit alles is te scherp, te rauw, te gedachteloos naast elkaar geplaatst, er zijn geene overgangen gebruikt. De platheden van de familie Weg vervelen reeds bij het eerste moment. De auteur heeft zijne stof niet opgeheven uit de stuitende ruwheid der werkelijkheid. Slechts een zweem van humoristische opvatting — en zijne schets had een geheel anderen indruk gemaakt.

* * *

Oom Sam. Lotgevallen en Wereldbeschouwing van een ouden vrijer. Uit diens nagelaten papieren bijeengebracht en in 't licht gegeven door Maurits Smit. Amsterdam, Uitgevers-Maatschappij Elsevier. (Zonder jaartal, verschenen 1891.)

De titel is te lang — maar het boek is voortreffelijk. Oom Sam leeft en beweegt zich. Wij kennen hem. Wij heb-